

стор.4

ЩО БУДУЄ НАШУ ВІРУ?

Ігор СЕМЕНЮК: «Людина, яка не народилася згори, не розуміє Божих шляхів і Божих справ».

стор.6

СМИРЕННЯ НЕ ТЕ САМЕ, ЩО ПРИНИЖЕННЯ

Смирнення в стосунках не принижує — воно відображає Христа.

стор.8

ХРИСТΙΑНИН І ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ

ШІ — це інструмент. Злі люди його використовують для зла, добрі — для добра.

ГОЛОС

НАДІЇ

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№10 жовтень 2025

виходить з лютого 1991 року

voice.org.ua

ЮВІЛЕЙ ЦЕРКВИ

100-РІЧЧЯ ЦЕРКВИ СЕЛА ЛИПНЕ

28 вересня в домі молитви с. Липне відбулося святкове зібрання з нагоди 100-річчя церкви.

Під час вступного слова на початку богослужіння чинний пастор Олександр Піддубний поділився з присутніми основними історичними подіями з життя церкви, згадав тих, кого закатували в концтаборах Радянського Союзу.

Олександр Бондарець, обраний на служіння пастора, відтворив хронологію подій із життя церкви. Пригадав, що 1935 року євангельські християни села побудували перший дім молитви, який 1940-го забрала тодішня влада, тож християни стали збиратися таємно. 1941 року німці повернули дім. У ті часи дев'ятеро братів було засуджено, із них шестеро не повернулися додому. 1989 року побудовано дім молитви, у якому християни с. Липне збираються і тепер. Нині церква нараховує 295 членів.

Староста села Людмила Демчук привітала членів церкви, пригадуючи, що не раз була на служіннях, а також подякувала за допомогу в усіх питаннях, із якими зверталася.

Віктор Громик, пастор церкви села Цумань, ріс і фор-

мувався в церкві с. Липне. Він у своєму слові згадував часи дитинства та юності з подякою, бажаючи, щоб і надалі християни прикрашали себе такими коштовностями — служінням іншим (див. Кол.3:12-17).

Петро Рибак, заступник пресвітера ВО УЦХВЕ в Луцькому регіоні, зауважив, що є за що дякувати Богу: у час війни маємо хліб і до хліба. Служителі з хлібом, водою та Біблією в руках звернулися до Господа, хвалячи Його ім'я за виявлені милості. Кожна молитва супроводжувалася проханням про припинення війни в Україні.

Сергій Федорчук, пастор церкви с. Карпилівка, наголосив на тому, щоб передати наступному поколінню віру, ділитися свідченнями про дію Господа в місцевій церкві. Сергій

Бас, пастор церкви села Котів, закликав до цілеспрямованої молитви за Україну.

Пастор церкви зі Старого Села Марко Пишняк зауважив, що свобода в Україні принесла розквіт недільних шкіл, зокрема й в селі Липне, де вона відновилася в 1990 році.

Наостанок Василь Паламарчук, заступник старшого пресвітера ВО УЦХВЕ, подарував громаді від об'єднання пам'ятну Біблію, нагадавши про часи, коли Святої Книги не можна було придбати, і закликав цінувати та досліджувати Слово Боже.

Завершили служіння молитвою «Отче наш», після чого передавали щирі вітання від представників різних церков України, служителі яких є вихідцями із церкви Липного.

ІНТЕРВ'Ю З МІСІОНЕРОМ

"ЯКЩО БОГ БУДЕ ТВОЇМ СТРИЖНЕМ - ТИ НЕ ЗЛАМАЄШСЯ"

Людмила Соф'як народилася на Волині, була місіонеркою на Черкащині, а нині служить у Івано-Франківській області. Їй довелося пережити онкологічну хворобу й перелом хребта під час аварії. Спілкуємося про круті повороти долі та про те, що допомогло їх пройти.

Сторінка 5

МІСІОНЕРСЬКІ НОВИНИ

ПОСВЯТА ДОМУ МОЛИТВИ В АБАЗІВЦІ

26 жовтня 2025 року в с. Абазівка, що поблизу Полтави, відбулося Свято подяки та урочисте відкриття новобудованого дому молитви церкви «Свята Трійця».

Сторінка 3

МИЛОСЕРДЯ

РЕТРИТ ДЛЯ ВЕТЕРАНІВ
ТА ЇХНІХ СІМЕЙ

25-27 вересня на території табору «Єдність», що біля м. Ковель, відбувся ретрит для ветеранів та їхніх сімей. Організатори заходу – члени різних церков Волинської області, які виявили бажання послужити цим людям, показавши любов Христа.

Учасниками стали 17 родин із Ковельського та одна – із Камінь-Каширського району.

Хоча перші хвилини відпочинку здалися напруженими, але атмосфера швидко змінилася після щирої турботи волонтерів, які приїхали з різних куточків області: Ковеля, Торчина, Луцька, Рожищ, Ка-

меня-Каширського та Соснів-ки Львівської області.

Відпочивальників відвідали й представники влади: Ольга Миколаївна Черен — голова Ковельської військової адміністрації; Андрій Петрович Броїло — заступник голови Ковельська районної ради; Олександр Вікторович Колотюк — заступник старшого пресвітера в Ковельському регіоні.

Три дні, окрім знайомств, були наповнені тематичним спілкуванням із капеланом про шляхи зміцнення сім'ї, бесідами з душеопікунами, молитвами за Україну та військових. Дітям організатори підготували спеціальну ро-

зважальну програму з іграми, квестами, рукоділлям та ін.

Кожного вечора відбувалися атмосферні посиденьки біля вогнища, командні та інтелектуальні ігри, які допомогли сім'ям ближче пізнати один одного. Холодні осінні вечори не завадили відчутти гостям табору небайдужість і щирі турботи про кожного ветерана та його родину.

До слова, до ретриту фінансово долучилася церква УЦХВЄ містечка Торчин, яка цілеспрямовано організовувала ярмарки під час закриття дитячих таборів у Смолигові та Торчині з метою підтримки ветеранів та їхніх сімей.

НЕКРОЛОГ

ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ
ЄПИСКОП
СТЕПАН ВЕРЕМЧУК

18 вересня 2025 року після хвороби у віці 89 років помер багаторічний служитель Волинського об'єднання п'ятдесятницьких церков, старійшина УЦХВЄ єпископ Степан Васильович ВЕРЕМЧУК. Висловлюємо щирі співчуття родині, близьким, друзям покійного. «Пам'ятайте наставників ваших, які говорили вам Слово Боже, і, дивлячись на кінець життя їхнього, наслідуйте віру їхню» (Євр. 13:7).

«Ми дякуємо Господу, що Він дав для нас такого мужа віри, який не шукав земної слави, але дбав про славу Богу, який вів народ Божий у важкі часи. Якщо подивитися, які виклики й труднощі пережив Степан Васильович, то, здається, їх вистачило б на кілька життів. Але він зберіг вірність Господу. І сьогодні багато людей його згадують як приклад мудрої і мирної людини», — зауважив старший єпископ УЦХВЄ Анатолій Козачок.

Біографічна довідка

Степан Веремчук народився 12 червня 1936 року в родині православних християн Василя та Марії Веремчуків (за словами Степана Васильовича, його батько стверджував, що справжній рік народження — 1935, а не 1936) в селі Стобихва Камінь-Каширського району.

Перед початком Другої світової війни сім'я переселилася в с. Геленівка Торчинського району Волинської області. Там вони вперше познайомилися з християнами-п'ятдесятниками, невдовзі Марія прийняла Ісуса Христа як свого особистого Спасителя. Відтоді зібрання часто проходили в домі Веремчуків, тож Степан із дитинства чув псалми й проповіді.

У 1945 році хлопець був зарахований до другого класу Хорохоринської школи, оскільки був здібним до навчання. Степан Васильович згадував, що з самого дитинства мріяв здобути генеральські погони, навіть робив спробу вступити у військово училище.

У зв'язку з державною програмою переселення 1952 року сім'я Веремчуків переїхала на Дніпропетровщину — в с. Вишневецьке Синельниківського району. Цей час став особливим для Степана. У свої 16 він повернувся до Бога і дав обіцянку служити Йому до кінця життя. У цьому ж році юнак прийняв водне хрещення. Священнодію проводили потайки — уночі, що характерно для часів релігійних утисків.

У 1955 році сім'я повернулася на Волинь і оселилася в селищі Торчин. На 1955-1958 роки припала служба Степана в радянській армії, під час якої він був водієм у Східній Німеччині. Ранньою весною 1959 року Степан переїхав на постійне проживання в м. Луцьк і став членом місцевої церкви, яка тоді складалася з 40 членів. Брав активну участь у житті громади. Пастор Володимир Рихлюк залучив Степана до служіння проповіддю.

Степан Васильович одружився з Євгенією Зінкевич, із якою прожив у злагоді до 1989 року, коли Господь покликав її в небесні оселі. 1992 року він узяв за дружину Раїсу Степанівну, із якою прожив до свого останнього дня.

У 1963 році церква обрала Степана Васильовича дияконом, а вже 1981-го — другим пастором луцької церкви.

У 1985 році під час конференції служителів Волинського об'єднання церков Степана Васильовича було обрано першим заступником старшого пресвітера області у Всесоюзній раді євангельських християн-баптистів, що працює він виконував до 1989 року. Із 1986 року, після смерті Володимира Рихлюка, виконував служіння старшого пресвітера «Церкви Христа Спасителя» м. Луцька.

У 1989 році під час організації Союзу християн віри євангельської — п'ятдесятників Степан Васильович прийняв служіння старшого пресвітера Волинського об'єднання ХВЄ(П), яке виконував упродовж 16 років, до 2006-го. У 1995-му був рукопокладений у сан єпископа.

У 1989 році за активної участі Степана Веремчука було отримано дозвіл на будівництво дому молитви на вулиці Княгині Ольги, 14а (раніше — Вороніхіна). 18 червня 1991 року відбулася посвята цього приміщення — центральної церкви Волинського об'єднання ХВЄ(П).

У зв'язку зі збільшенням чисельності луцької церкви було прийнято рішення будувати ще один дім молитви на вулиці Європейській (раніше — Боженка). 1999 року там стала проводити богослужіння дочірня громада «Церкви Христа Спасителя» під назвою «Віфанія», де Степан Васильович продовжив пасторське служіння. На сьогодні церква налічує близько 600 членів.

У серцях багатьох братів та сестер лишилися спогади про ревне служіння Степана Васильовича, який дбав про відкриття нових церков, будівництво домів молитви в містах та селах Волині, заохочував братерство до єдності.

НОВИНИ ЦЕРКОВ ХВЄ ВОЛИНИ

5 жовтня в церкві села Березна Воля було рукопокладено на служіння благовісника Юрія Бензеля.

Рукопокладення звершили Паламарчук В. І. — перший заступник старшого пресвітера Волинського обласного об'єднання УЦХВЄВ, Карпович П. Д. — заступник старшого пресвітера ВО УЦХВЄ в Камінь-Каширському регіоні разом зі служителями місцевої церкви.

7 вересня під час членського зібрання в церкві села Седлище було обрано п'ятьох дияконів: Вадима Карповича, Назарія Киричка, Анатолія Наумчика, Павла Швеця, Богдана Чмуха

в присутності першого заступника старшого пресвітера ВО УЦХВЄ Паламарчука В. І.; заступника старшого пресвітера ВО УЦХВЄ в Луцькому регіоні Рибак П. А.; заступника старшого пресвітера ВО УЦХВЄ в Камінь-Каширському регіоні Карповича П. Д.

5 жовтня церква с. Личани мала по-особливому святкове богослужіння-посвяту дому молитви. 16 братів та сестер були частиною общини в м. Олика, відтепер із відповідним служителем Андрієм Павловичем Шилом збиратимуться в рідному селі.

МІСІОНЕРСЬКІ НОВИНИ

ПОСВЯТА ДОМУ МОЛИТВИ
В АБАЗІВЦІ

Початок на стор. 1

Просторий і сучасний будинок звели всього за рік і два місяці. Окрім зали для богослужінь, він містить клас недільної школи, кімнату матері й дитини, кухню, кілька санвузлів та житло для місіонерів.

У зібранні, що тривало

Перед молитвою посвята Михайло Мокієнко прочитав уривок із молитви царя Соломона: «Щоб очі Твої були відкриті над цим домом день і ніч, над місцем, де буде Ім'я Твоє; і щоб Ти слухав молитву, якою раб Твій молитиметься

майже три години, взяли участь понад 200 людей — місцеві жителі та гості з різних церков. Свято відвідали служителі, зокрема старший пресвітер УЦХВЕ Дніпропетровщини Михайло Мокієнко, старший пресвітер УЦХВЕ Полтавщини Михайло Ро-

на цьому місці...» (1Цар.8:29). Цю молитву по чергово повторили служителі, а потім піднесли руки й разом молилися молитвою благословення.

До вітального слова долучилися й представники місцевої влади, які сприяли будівництву, спонсори з-за кордону, які покрили значну частину витрат. Полковник ЗСУ В'ячеслав Васильєв вручив пастору Михайлу Мухару подяку за підтримку армії. Була звершена окрема молитва за перемогу України, за державну владу та Збройні сили.

Віталій Оніщук повів присутніх у традиційній подячній молитві за хліб і воду, за Боже Слово. А заключне слово мав Микола Синюк. Вітаючи громаду, він зосередився на сутності та призначенні Церкви. «Церква — це не кам'яний дім, а живе каміння, це живі люди — спасенні й прощені Господом», — нагадав служитель.

ман, директор Департаменту благовістя УЦХВЕ Володимир Бобик, а також директор «Голосу надії» Віталій Оніщук, його заступники Сергій Тарасюк, Володимир Гусак, почесний директор Микола Синюк та інші. Під час богослужіння служив співочий гурт «Вибір» із Луцька.

Пастор місцевої церкви Михайло Мухар представив відеоролик, який демонстрував, як крок за кроком зводилася будівля. «Цей дім має дві основи: полюби Бога і полюби

ближнього, як самого себе», — наголосив служитель.

Михайло Мокієнко передав вітання від Правління УЦХВЕ. «Я мав благословення рукопокладати Михайла Мухара спочатку на диякона, потім на пастора, а сьогодні радію з ним у день відкриття нового дому молитви. Якщо Бог благословив так швидко звести цей чудовий дім, значить, у Нього є особливий план для цього місця і для цього села», — зазначив єпископ.

26 жовтня 2025 року в церкві «Нове життя» с. Могилів Дніпропетровської області відбулося рукопокладення на пасторське служіння місіонера «Голосу надії» Валерія Сергійчука.

Священнодію звершували старший пресвітер УЦХВЕ Дніпропетровщини Михайло Мокієнко, пастор-місіонер із Царичанки Тарас Герасимчук і заступник директора місії

«Голос надії» Сергій Тарасюк із Житомирської області.

Царичанська церква «Нове життя» працює в Могилеві вже понад шість років. А відповідальним за служіння в цьому населеному пункті був Валерій Сергійчук. 2023 року там придбали приміщення колишньої лікарні з метою створення окремої релігійної громади.

2024-го — у селі Могилів відбулося урочисте відкриття

дому молитви та Ветеранського центру. Це унікальний та актуальний проєкт залучення церкви до підтримки військових. Тут проводять програми реабілітації для військовослужбовців та їхніх сімей.

Тепер у місцевій церкві розвиваються різні напрями служіння, зокрема дитяче та молодіжне. А влітку 2025 року відбулося перше в історії громади водне хрещення.

СВІДЧЕННЯ

НАВІЩО ТИ ХОДИШ ДО
ЦЕРКВИ?

29 червня ми прокинулися від звуку «шахеда». Виглянули у вікно, звук стрімко наближався. Швидко взяли дітей на руки й вибігли в коридор. Почувся вибух, знову звук «шахеда», знову вибух. І так кілька разів. У під'їзді почалася метушня, плач. Ми з дітьми спустилися в підвал, де вже перебували більшість жителів нашого під'їзду. Через деякий час почули свист ракет і вибухи. У наше місто тієї ночі прилетіло близько 10 «шахедів» і 3 ракети. Постраждали 24 багатоповверхівки, 109 приватних будинків, 4 навчальних заклади, 2 медзаклади, гаражі, автомобілі. Але ніхто не загинув! Ми бачимо в цьому Боже милість. Майже всі «шахеда» влучили в приміщення, яке лежить від нас приблизно за 600 м. Напередодні в цьому приміщенні були офіційні заходи. Але на час прильотів нікого там не було. Після перших вибухів багато людей спустилися в укриття, що врятувало їх від наслідків прильоту ракет. Ракета влучила приблизно за 60 м від дев'ятиповерхівки. Місцева влада звернулася до нашої церкви за допомогою. На місці прильотів розгорнули польову кухню, забивали вікна й двері, які повилітали, фанерою.

6 липня в нашій церкві відбулося водне хрещення. У заповіт із Богом ввійшли 5 осіб, у тому числі одна літня жінка. Вона втратила онука на фронті ще на початку війни, дуже тяжко це переживала. Через ці страждання прийшла до церкви. Одного разу, коли ми підвозили її додому, жінка переповіла розмову з її дочкою: «Мамо, навіщо ти ходиш до тої церкви? Бачиш, Бог все одно не допомагає?» — «Доцю, це ще не кінець!» На той час її зять вже майже 100 днів був на передовій без зв'язку. Вони нічого про нього не знали, але теща постійно молилася, церква молилася. І наступного тижня після цієї розмови чоловік вийшов з оточення і вивів свою бригаду — усі живі! Він розказував про страшні речі, які там довелося пережити, оскільки вони були без забезпечення. Одного разу він цілу добу не знімав шолом через бойові дії, відчув, що щось муляє. Коли зняв шолом, то побачив там кулю, яка застрягла й дошкуляла. Віримо, що по молитвах Бог явив Свою милість! Такі свідчення зміцнюють віру, надихають церкву продовжувати стояти в молитвах.

Людмила ДЕМЧУК

РУКОПОКЛАДЕННЯ НА ПАСТОРСЬКЕ СЛУЖІННЯ

26 жовтня 2025 року в церкві «Нове життя» с. Могилів Дніпропетровської області відбулося рукопокладення на пасторське служіння місіонера «Голосу надії» Валерія Сергійчука.

Священнодію звершували старший пресвітер УЦХВЕ Дніпропетровщини Михайло Мокієнко, пастор-місіонер із Царичанки Тарас Герасимчук і заступник директора місії

«Голос надії» Сергій Тарасюк із Житомирської області.

Царичанська церква «Нове життя» працює в Могилеві вже понад шість років. А відповідальним за служіння в цьому населеному пункті був Валерій Сергійчук. 2023 року там придбали приміщення колишньої лікарні з метою створення окремої релігійної громади.

2024-го — у селі Могилів відбулося урочисте відкриття

дому молитви та Ветеранського центру. Це унікальний та актуальний проєкт залучення церкви до підтримки військових. Тут проводять програми реабілітації для військовослужбовців та їхніх сімей.

Тепер у місцевій церкві розвиваються різні напрями служіння, зокрема дитяче та молодіжне. А влітку 2025 року відбулося перше в історії громади водне хрещення.

ПРОПОВІДЬ

ЩО БУДУЄ НАШУ ВІРУ?

БОЖІ ШЛЯХИ

Коли мені було 15 років, я увірував в Ісуса Христа. Мої батьки були вчителями. Бабуся по маминій лінії була католичкою, а дідусь — представником єврейської культури. Бабуся по татовій лінії ходила в протестантську церкву, а дідусь не ходив нікуди. Ось у таких реаліях я виростав. У 1993 році поїхав до бабусі на Рівненщину, і вона взяла мене з собою на п'ятдесятницьке зібрання. Раніше я нічого подібного не бачив. І мене щось зачепило за живе. Цілий місяць я відвідував недільні богослужіння. Коли настав час повертатися додому на Тернопільщину, місцевий пастор прийняв у мене покаєння й сказав: «Молися, Бог має особливий шлях для тебе».

Я знав, що в нашому місті немає протестантської церкви, тому не уявляв, як бути далі з моїми духовними пошуками. Одного разу, катаючись на велосипеді навколо свого будинку, я помітив, що поблизу почалося якесь будівництво. Я запитав: «Що тут буде?» — «Дім молитви» — «А яка церква?» — «П'ятдесятницька». Тож через дорогу від мого житла з'явився дім молитви, і для мене це стало неймовірною відповіддю від Бога. Минув час, у цій церкві повернулося до Бога мої сестра, мама і тато.

Момент зустрічі з Ісусом Христом повністю змінив моє життя. Ніби Бог намалював для мене зовсім іншу дорогу. Якби не Його благодать, не знаю, як би склалося життя. Усім, що маю і ким я є, завдячую Богу. Окрім пасторського служіння, я також багато займався наукою. Протягом шести років викладав у державному університеті м. Запоріжжя. 2010 року захистив учений ступінь кандидата наук. Хоча не надто цього прагнув. Але в нашій церкві повернулася до Бога сім'я засновника одного з університетів. І його дочка мене підштовхнула до цього. Так я потрапив у академічну атмосферу, де люди живуть особливими цінностями й принципами. Я працював на кафедрі гуманітарних наук. Із перших днів помітив, що завідувач цієї кафедри пильно за мною стежить. Здавалося, ніби він у чомусь мене підозрює. Через рік ми мали звітне засідання. Після мого звіту завідувач сказав: «Я знав, що ти християнин, пастор, і стежив за тобою — чи справді ти живеш так, як проповідуєш. Я приходив на твої лекції, щоб перевірити, чи ти готуєшся до них, вимагав звітів. І побачив: ти серйозний чоловік. Наступної неділі я прийду до тебе в церкву». Із того часу він періодично відвідує богослужіння. Я радий, що в його серці є цей пошук.

Тепер я продовжую працювати в освітній сфері, очолюю Євангельський теологічний

університет. І хочу сказати, що Бог має великі плани на життя кожного з нас. Виростаючи в сім'ї вчителів, часто казав собі: «Я ніколи не буду вчителем!» Але є наші бажання, а є Божий погляд. Є наші шляхи, а є Божі шляхи.

«ЧИ ТИ ВІРУЄШ?»

Ми називаємо себе віруючими людьми. Але бути християнином — це не просто повісити табличку: «Я віруючий!» У першу чергу йдеться про певні принципи, які характеризують нас. Чому ми називаємо себе віруючими? Тому що віримо, що Ісус Христос — Господь. Тому що не наслідуюмо поведінку світу, а вчимося в Ісуса Христа. Я буду говорити про те, як працює віра.

«І Марта сказала Ісусові: Коли б, Господи, був Ти отут, то не вмер би мій брат... Та й тепер, знаю я, що чого тільки в Бога попросиш, то дасть Тобі Бог! Промовляє до неї Ісус: Воскресне твій брат! Відказує Марта Йому: Знаю, що в воскресення останнього дня він воскресне. Промовив до неї Ісус: Я воскресення й життя. Хто вірує в Мене, хоч і вмере, буде жити. І кожен, хто живе та хто вірує в Мене, повіки не вмере. Чи ти віруєш в це?» (Ів.11:21-26).

Хочу звернути увагу на останню фразу: «Чи ти віруєш?» У нашому житті бувають обставини, які змушують приймати дуже непрості рішення. Легко йти по життю, коли все добре. Та коли приходять труднощі, хвороби, випробування, це вимагає ввічкнення нашої віри. Віра Марти будувалася на тому, що вона бачила своїми очима. У неї була певна віра, що колись усі люди воскреснуть. Але вона не вірила, що її брат може воскреснути сьогодні.

Коли приходять проблеми, зазвичай ми намагаємося знайти шляхи, щоб з ними розібратися. Але Святий Дух спонукає нас довіритися Богові. Часто всередині нас відбувається боротьба між знанням і вірою. Один професор у університеті поставив мені

запитання: «Як ти поєднуєш віру й знання?» Я відповів: «Ці речі не потрібно поєднувати, адже ми не можемо все досягнути знанням». Є ситуації, які можна вирішити тільки вірою. Якщо повіриш, то побачиш Боже чудо! Часто люди шукають якісь складні шляхи. І коли ми говоримо: «У Біблії — відповідь на всі твої проблеми», вони кажуть: «Не може бути, що все так просто».

Чому ж людям так важко жити вірою? Зосереджуватися не на видимих речах, а на тому, що може зробити Господь. Віра — це щось більше, ніж те, що ми можемо побачити фізичними очима. Я хочу зупинитися на трьох важливих принципах — що заважає нам сьогодні бачити реальність Божої слави у своєму житті?

НАРОДЖЕННЯ ЗГОРИ

Людина, яка не народилася згори, не розуміє Божих шляхів і Божих справ. Коли Никодим прийшов до Ісуса Христа, то сказав: «Учителю, знаємо ми, що прийшов Ти від Бога, як Учитель, бо не може ніхто таких чуд учинити, які чиниш Ти...» (Ів.3:2). Він намагався досягнути Божі дії, але Ісус відповів: «Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства» (Ів.3:3). Це викликало в Никодима нерозуміння: «Як може людина родитися, будучи старою?» (Ів.3:4).

І в Марти, і в Никодима була одна проблема — вони намагалися будувати свою віру на людській логіці. Якось Бог показав пророку Єзекиїлю ціле поле сухих кісток і запитав у нього: «Чи оживуть оці кістки?» (Єз.37:3). Дуже важко в таке повірити. Адже сухі кістки не мають надії, це кінець.

Тому насамперед потрібно поставити собі запитання: «Чи пережив я народження згори? Чи чую я Божий голос?» Від цього залежить, що ми будемо робити у складних ситуаціях — молитися чи метушитися, шукати поради в Біблії чи надіятися на людину?

БОЖЕ СЛОВО

У нашій церкві є служіння реабілітації — на сході дуже багато людей страждають від наркотичної залежності. 2020 року, коли ми його відкривали, у центрі було 5 підопічних, а вже через рік їх стало 40. Переважно це досить молоді люди. Був навіть хлопець, який займав високу посаду в державній адміністрації, син бізнесмена-мільйонера. Один колишній наркозалежний, який уже сам став служителем, свідчив, що допомогло йому змінитися. Коли в центрі читали Біблію, він завжди виходив. Але одного разу його переконали лишитися. І протягом місяця він разом із усіма читав Боже Слово. Каже: «Зі мною стали відбуватися дивні речі! Ніби хтось забрав з моєї голови всі старі думки й замінив їх новими. Я усвідомив, що жив неправильно».

Боже Слово приносить зовсім інший стиль життя. Коли воно входить у розум грішника, він преображається. Перша причина, чому ми не живемо вірою — тому що не наповнюємося Словом. Адже віра не з'являється спонтанно. Коли ми читаємо Біблію й роздумуємо над нею — наша віра росте.

Біблія — інструкція. Якщо нею користуватися, практикувати — наше життя буде щасливим, якщо ж ігнорувати — нічого хорошого чекати не варто. У 1990 роки, коли я ходив до школи, моєму однокласнику батьки привезли касетний магнітофон. Я запитав: «А ти вмійш ним користуватися, маєш інструкцію?» Він каже: «А що тут вміти? Вставив касету, натиснув на кнопку і все». Раптом плівку зажуvalo, він узяв викрутку, намагався щось там полагодити. І за 10 хвилин на моїх очах магнітофон був зламаний. Так буває в житті — ми думаємо, що самі знаємо, як краще. Але якщо хочемо знайти вихід, шукаймо в Біблії.

МОЛИТВА І ПІСТ

Ми повинні перемагати тих ворогів, які негативно впливають на нашу віру. Сьогодні

ми часто стикаємося із сумнівами, страхом. Багато людей моляться за своїх рідних, близьких, друзів. У багатьох є проблеми зі здоров'ям. Іноді руки опускаються, і здається, що молитва нічого не змінить. Та не полишайте надії, вірте до кінця, що Бог неможливе зробить можливим. Дехто опиняється перед доленосним вибором і не знає, яким шляхом піти. У Бога є відповідь — довіряймо Йому, і Божої слава прийде в наше життя. Ісус сказав Марті: «Воскресне твій брат». І не колись, а сьогодні.

Немає такої проблеми, якої Бог не міг би вирішити. «Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той Самий!» (Євр.13:8). Я бачив багато людей, які приходили в церкву з великими проблемами. 95% членів нашої церкви — новонавернені. Ми відкрили нову громаду в Запоріжжі в 2014 році. Це був дуже непростий час, криза, нестабільність. Наша домашня група налічувала лише 30 осіб, але ми прийняли рішення молитися й благовістити. І зрештою церква виросла до 220 людей. У цьому я бачив Божу славу.

Ісус Христос навчав, що не все можна вирішити молитвою, іноді треба й піст. Коли молитися важко, практикуймо піст — це оздоровлюватиме наш дух. Недавно в нашій церкві одна людина отримала зцілення від раку третьої стадії. Раз на місяць ми запрошуємо всіх, хто має особисті потреби, виходити для молитви. Молячись за одну жінку, я відчув, що в неї якась серйозна проблема, що в її серці немає віри, пуста. Потім я підійшов до неї поспілкуватися, і жінка розповіла, що проходить хіміотерапію. «Один голос всередині говорить: «Молися, надійся на Бога», а інший, гучніший: «Нічого не вийде, ти помреш, діти залишаться сиротами», — каже вона. Ми з пасторами й церквою молилися, постилися за цю жінку. І прийшло зцілення. Подібна історія з нашим бухгалтером — теж онкологічне захворювання і теж оздоровлення після молитви.

Які великі справи Бог може робити у нашому житті! Це не наші заслуги, це робить Бог. Але чому Бог це робить? Тому що ми віримо й надіємося на Нього! Хочу підбадьорити кожного з нас — ніколи не опускаймо рук, не впадаймо у відчай! Не думаймо: «Хтозна, допоможе Бог чи ні...» Наш розум обмежений, тому не вирішуймо за Бога. Навіть на розум не приходило те, що Бог приготував — не для всіх підряд, а для тих, хто любить Його. Тож будьмо людьми віри. У наведеній історії з Біблії ми читаємо про велике чудо — Лазар вийшов із гробу. Велике свідчення Божої слави! І сьогодні Бог хоче являти цю славу в житті кожного з нас.

Ігор СЕМЕНЮК

ІНТЕРВ'Ю З МІСІОНЕРОМ

"ЯКЩО БОГ БУДЕ ТВОЇМ СТРИЖНЕМ - ТИ НЕ ЗЛАМАЄШСЯ"

— **Розкажи, як ти стала місіонеркою.**

— Як медик я брала участь у служінні Християнської мобільної клініки, відвідала близько 10 областей України. Це був дуже цікавий досвід. Я побачила, що таке місіонерська праця та справжня жертвність. Дуже любила місіонерські конференції «Голосу надії». Вони запалювали, викликали бажання також поїхати на місію. Мій перший місіонерський досвід був у Мордовії. Хотіла вступити на навчання в місіонерську школу, але того року набір не відбувся. Поспілкувавшись із керівництвом «Голосу надії», я отримала пропозицію поїхати на Черкащину. Спершу допомагала в смт Цвіткове. Тоді ще не розраховувалася з роботи в Луцьку. Маючи бажання розвиватися в професійній сфері, я поставила таку умову: якщо вдасться знайти роботу за спеціальністю на Черкащині, переїду остаточно. І невдовзі влаштувалася в лікарню в Смілі. Мала 6-7 чергувань на місяць, що дозволяло поєднувати роботу та служіння.

— **Якими напрямками духовної праці доводилося займатися на місії?**

— Все, що я робила в луцькій церкві, те саме робила й на місії. Євангелізації, зустрічі в школах, табори... Довелося певний час бути відповідальною за дитяче служіння в області. Ми часто запрошували на допомогу друзів. З Волині приїжджали команди молоді — разом благовістили, проводили дитячі заходи.

Також нас регулярно підтримували місіонери з Івано-Франківщини. Дехто з них лишився для служіння, зокрема й мій майбутній чоловік Михайло Соф'як. Коли ми одружилися, стали жити в Золотоноші. Служіння там було складнішим, адже не було ні церкви, ні команди. Ми відвідували людей, роздавали газети, працювали з дітьми, благовістили ромам... Потім народилася дитина, виникли проблеми з житлом. Ми вирішили переїхати на батьківщину чоловіка. Тож на Черкащині я прослужила 9 років.

У Тлумачі мене попросили взяти на себе обов'язки диригента хору. Я закінчила РДСА і маю відповідну освіту. Довелося переключитися на інший напрямок. Було непросто, але з Богом завжди цікаво. Не скажу, що маю особливі задатки в цій сфері, однак хоролий колектив вдалося згуртувати. Готувала також підлітковий і сестринський гурти. Згодом ми переїхали в Озеряни, у батьківську хату Михайла.

Проводили в будинку культури євангелізації за участю хору. Організовували дитячі табори. Удень — я координую табір, Михайло бавить дитину. Вечері — він проводить наметове служіння, а я з дитиною. Правда, коли народилася друга дитина — це

робити було неможливо. Тож я залучила молодь, навчила їх і передала їм табори. Поєднувати сім'ю і служіння не завжди легко. Але це благословення — бачити, як діти виховуються в духовній праці. Вони підрости і вже нам допомагають. Михайло був відповідальним за служіння в церкві с. Пужники. Тепер виконує дяконське служіння в тлумачській громаді.

— **Як відрізняється місія на Черкащині та Івано-Франківщині?**

— Я б сказала, що ґрунт твердий і там, і там, але причини різні. На Черкащині — це атеїзм, наслідок сильного впливу радянського режиму. На Івано-Франківщині — навпаки, люди дуже побожні, віддані звичаям. Але не завжди ці звичаї відповідають Біблії.

— **Як ви зустріли повномасштабну війну? Як вона вплинула на служіння?**

— Хоча Івано-Франківська область тилова, хвилювання були. Спочатку навіть думали виїхати за кордон. Прямо над нашим будинком в Озерянах пролетів палаючий літак, а за ним — гелікоптер, який випускав димові шашки. І все це з відповідним гуркотом. Ніби у фільмі — на все вікно. Незрозуміло, що діється, що робити, куди тікати! Зайнялася суха трава, почалася пожежа. Михайло помагає гасити її. Цей випадок дуже настрахав людей. Стали евакуювати дітей із сиротинців. Хто міг — виїжджав, вивозив сім'ї.

Якось у сусідньому селі впала ракета, відбилася від землі, влетіла у вікно будинку й приземлилася на дивані. За стіною була жінка з малою дитиною. У цьому селі ми давно проповідуємо Євангелію, тож воно під Божою опікою! І коли ракета не вибухнула, місцеві мешканці дякували Богу. Тепер тут прильотів

немає, але ракети, шахеди летять через нас. Страшно все це бачити й чути.

Сьогодні є певні обмеження, пов'язані з війною, але місія продовжується. Деякі служителі із сім'ями виїхали, тож більше праці лягло на тих, хто лишився. З'явилися нові напрямки — гуманітарна допомога, душепопечунство. Деякі переселенці, яким ми служили, прийняли хрещення й стали членами церкви.

— **Тобі довелося пережити спершу складну хворобу, а потім ще й аварію. Як це було й що допомогло пройти через цю «чорну смугу»?**

— Це почалося минулого року. Ми саме проводили табори, коли в мене виявили онкологічне захворювання. Призначили операцію. І постало питання: проводити наступний захід чи скасовувати? Звісно, просто було почути такий діагноз. Але я вирішила: невідомо, що буде далі, хоча би щось ще встигну зробити для Бога! Загалом ця хвороба змусила замислитися, наскільки я ефективна в служінні та чи справді роблю все, що в моїх силах. Тож ми такі провели запланований табір, а через день я пішла на операцію. Пухлину видалили, однак лікарка попередила, що вона може з'явитися повторно в будь-якій частині тіла. Як медик, я розуміла, до чого зрештою приводить такий діагноз. Але надіялася не на лікарів, а на Ісуса Христа. Я би не хотіла, щоб діти лишилися без матері, чоловік без дружини. Тому разом із лікуванням шукала зцілення від Бога. Ми молилися, вся церква молилася. І Бог допоміг пройти через цю долину.

Через певний час я їхала автомобілем у сусіднє село й не доїхала... Якось у салон залетів шершень. Я стала в паніці опускати бокове скло, щоб він вилетів. Тепер уже розумію, що

потрібно було зупинитися, а не робити це під час руху. Одним словом, не спам'яталася, як машина злетіла в кювет. Тож травмувала спину, як потім виявилось — компресійний перелом хребта. При цьому ще самостійно вибралася з авто, забрала речі. Там були такі корчі, що з дороги мене ніхто б не побачив. Вийшла на трасу, викликала швидку, подзвонила до пресвітера. Михайло був у Івано-Франківську, діти — у школі. Я лишилася сама. Але Бог послав людей, які про мене потурбувалися. Не встигла доїхати до приймального відділення лікарні, як мене оточили сестри з церкви. Вони постійно мене супроводжували, піклувалися про дітей. Церква допомагала не тільки молитвами, а й матеріально й фізично. Коли сім'я навіть далеко — близько церква. Тоді я оцінила, наскільки важлива спільнота, християнська родина. Підтримало дуже багато людей, від яких я навіть не сподівалася підтримки. Дякую Богу за це! Довго в лікарні не перебувала. Слава Богу, травма не потребувала оперативного втручання. Але наступні два місяці довелося провести в лежачому положенні.

На цьому випробування не закінчилися. Мене виписали в середу. А в п'ятницю — знову неприємність. Мій син катався на гойдалці-балансирі. І коли другий хлопчик, який був униз, раптово зіскочив, Самійло різко приземлився, і в нього дуже заболіло в спині. Потім біль минув. Але коли вдома вони з Дариною гралися, стрибали, він зненацька став кричати. Я ж не можу встати й піти подивитися! Подзвонила Михайлу, друзям. Вони завезли дитину в травмпункт. І виявилось — теж перелом хребта, тільки в іншому місці...

Якби не Господь, не брати й сестри, нам було б дуже важко з цим усім справитися. Тепер же проходжу обстеження на онко,

більш-менш все нормально. Спина інколи ще болить, стараюся не навантажувати її. Це просто чудо, що Бог мене підняв після цього всього, і я можу працювати. Запитувала Бога: «Чому це сталося? Що я зробила не так?» Конкретної відповіді не отримала, але усвідомила, що, мабуть, людина не може прийти в небо, не будучи випробуваною. З роками ти якось звикаєш до християнства, служіння, любов згасає. Але Бог хоче, щоб ми горіли. Кілька разів у різних ситуаціях життя я ніби чула питання від Бога: «Чи готова ти залишити цю землю?» Іноді відчувала, що готова, а іноді — ні. Не знаю, що мене чекає в майбутньому, головне, що зрозуміла — важливо перевіряти своє серце, завжди бути готовою до зустрічі з Богом і залишатися вірною: «Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінець життя!» (Об.2:10).

— **Тепер багато людей проходять через власні «долини смертної тіні», хоча вони дуже різні. Що ти могла б порадити зі свого досвіду?**

— Найбільше, що особисто мені допомагало — зв'язок із Богом через Слово і молитву. Стосунки з Ісусом Христом — це те, що тримає на плаву під час шторму. Усвідомлення, що Він все бачить, і Він завжди на твоєму боці. Головне — довіритися Йому. Якщо Бог буде твоїм стрижнем — ти не зламаєшся.

Звісно, коли проходиш через біль, тобі легше зрозуміти того, кому болить. Ти знаєш, як йому послужити, не поранивши. Нещодавно ми проводили зустріч для сімей загиблих воїнів. Люди дуже дякували за підтримку. Дехто виплакався, дехто зрозумів, що вони не самі, що є церква і Бог, Який їх любить.

— **Що б ти хотіла сказати сучасній церкві?**

— До нас із Запоріжжя евакуювали Оріхівський інтернат, ми стали відвідувати дітей. Коли я потрапила в аварію, то попросила нашого директора недільної школи взяти на себе організацію цих зустрічей. А через кілька днів його дружина впала й зламала ногу. Ще й так вийшло, що мене саме виписали, і на моє ліжко поклали її. Я була вражена: що ж це відбувається? Невже Бог не хоче, щоб служіння продовжувалося? І усвідомила — це духовна війна! Зрештою, вдалося провести заплановані заходи, я координувала їх дистанційно. Але ось важливе питання: чи молиться церква за тих людей, які проповідують Євангелію? Адже вони ведуть особливу духовну боротьбу. Хочу подякувати всім, хто за нас молиться, ми справді цього потребуємо. У цей непростий час — довіряймо Богу і підтримуймо одне одного, бо ми одна сім'я!

Розмовляв
Дмитро ДОВБУШ

МІСІОНЕРСЬКА ПОШТА

**"ДЯКУЄМО ГОСПОДУ ЗА
МОЖЛИВІСТЬ СЛУЖИТИ"**

Наша сім'я продовжує нести служіння в Донецькій області, евакуювати мирне населення з міст селищ, які перебувають у зоні активних бойових дій, до більш безпечних областей України.

Проводимо недільні служіння та домашні групи в деокупованому Святогірську. Також регулярно проводимо євангелізаційні заходи в Новомиколаївці, Майдані.

Святогірськ все більше стали обстрілювати, останній раз прилетіло 7 кабів. У будинку молитви вилетіли всі вікна та вибило двері. У місті багато руйнувань, пошкоджено школу, багатоповерхові будинки, приватний сектор.

Відвідуємо малозабезпечені сім'ї, маломобільних людей, які залишилися у Святогірську. Читаємо з ними Євангелію, молимося, допомагаємо по господарству (паркан полагодити, дрова на зиму поколоти, траву покосити), привозимо найнеобхідніше (питну воду, продукти, хліб, засоби гігієни, ліки).

Дякуємо Господу за Його захист, за людей, яких Він посилає на допомогу, за можливість бути учасниками Його місії, бачити Його чудеса в житті людей.

Руслан НЕЦВЕТАЄВ

**МІСІОНЕРСЬКЕ СЛУЖІННЯ
ДЛЯ РОМСЬКОГО НАРОДУ**

Наша родина живе і працює в Ужгороді. Більшу частину служіння приділяємо ромському народу. У таборі Радванка проходять зібрання для дорослих, яке відвідують до 30 осіб. У таборі Концово маємо домашню групу, на яку збираються до 15 людей. Вивчаємо Боже Слово, спілкуємося, молимося. Також я беру участь в служінні в таборі Середнє. Після кожного зібрання роздаємо хліб.

Провели дитячі односторонні табори в 5 таборах — Холмку, Концово, Радванці, Зарічево, Пасіці. Їх відвідали близько 450 дітей. Двічі на тиждень на Радванці проходить дитяче служіння. Діти граються, слухають біблійні історії, малюють, займаються рукоділлям, отримують знання для загального розвитку. Кілька разів на місяць виходжу в місто для благовістя.

Януш БОГДАНОВИЧ

ДУХОВНІ ІСТИНИ

**СМИРЕННЯ НЕ ТЕ САМЕ,
ЩО ПРИНИЖЕННЯ**

Смирення часто сприймається як слабкість, а покірність — як втрата гідності. Але подивімося на Ісуса Христа — і побачимо зовсім іншу реальність. Смирення, яке Він виявив, було не актом приниження від страху чи залежності, а глибоким, вільним вибором, народженим із любові, довіри та абсолютного усвідомлення Своєї Синівської ідентичності в Отці.

1. Смирення Христа — шлях до слави, а не до втрати гідності.

«Він, будучи в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і, появившись як людина, впокорив Себе, будучи слухняним аж до смерті, і то смерті хресної. Через це і Бог звеличив Його, і дав Йому ім'я, що вище над кожне ім'я» (Філіп'ян 2:6-9).

Христос впокорив Себе не тому, що Його змусили. Його смирення було вибором — із любові до Отця й до нас. Це смирення не зруйнувало Його гідності, а стало підґрунтям для Його звеличення. Він не втратив Себе, навпаки — Його послух був вираженням сили, глибини й повного єднання з Отцем.

2. Смирення — це не втрата гідності, а її усвідомлення.

Коли ви знаєте, хто ви в Бозі, то можете схилитися, не втрачаючи висоти. Ісус знав, що Він Син Божий. І тому міг мити ноги Своїм учням, не втрачаючи гідності: «...Він устав з вечір, здійняв одежу свою, і взяв рушника, і підперезався... і зачав мити ноги учням...» (Івана 13:4-5). Його внутрішня цілісність і усвідом-

лення того, Ким Він є, дозволяло Йому робити найнижчу роботу з найбільшою гідністю. Його ідентичність не залежала від людських оцінок, статусів чи зовнішніх ролей. «Я нічого не можу робити Сам від Себе... Я говорю те, що почув від Отця... Син не може робити нічого Сам від Себе, лише те, що бачить, що Отець робить...» (Івана 5:19, 30; 8:26). І це не приниження — це найглибша форма єдності. Смирення як добровільне узгодження з Отцем створює простір для справжньої слави. Іншими словами, смирення — це форма співпраці, завдяки якій існує єдність. А коли через смирення зберігається єдність, тоді зростає і гідність.

3. Приниження — не те, що роблять із нами, а те, що ми приймаємо в серці.

Христа висміювали, зневажали, били, щоб Його зламати: «І ті, що проходили повз, хулили Його... Також і первосвященники насміхалися...» (Марка 15:29, 31). Казали, що в Нього демон, що Він діє силою Вельзевула. Плювали. Роздягали. Але Христос не дозволив цим діям торкнутися Його гідності. Його серце залишалося вкоріненим у Отцевій правді: «Котрий, будучи злословлений, не злословив взаємно, страждаючи, не погрожував, але передавав Тому, Хто судить справедливо» (1 Петра 2:23).

Коли ви смиренні перед Богом, людське приниження не здатне зламати вашу гідність. Бо гідність живиться не схваленням людей, а єдністю з Тим, Хто створив вас за Своім образом.

4. Смирення в стосунках не принижує — воно відображає Христа.

«Дружини, коріться своїм чоловікам, як Господеві... Бо чоловік — голова жінки, як і Христос — Голова Церкви...» (Ефесян 5:22-23). Цей уривок — не про панування, а про взаємність, любов і повагу. Коли жінка смиряється, це не означає, що вона слабка. Це свідчення її сили та глибокого розуміння того, хто вона. Коли чоловік любить, як Христос, це не означає, що він бос, це означає, що він готовий покласти життя. Взаємне смирення в стосунках — це не відмова від гідності. Це її ствердження.

Смирення — це не приниження. Це вибір людини, яка знає, Хто її Творець і Хто вона в Ньому. Це співпраця з Богом, яка творить єдність. А справжня єдність, збережена через смирення, підносить гідність і приносить славу. Ісус показав нам шлях: глибоке смирення веде до справжнього звеличення — не людського, а Божого.

Валентина НЕВМЕРЖИЦЬКА

МІСІОНЕРСЬКА ПОШТА

ПРОДОВЖУЄМО ЇЗДИТИ СЛУЖИТИ НА ДОНБАС

Кілька слів щодо праці, яку ми виконали за останній період. Провели служіння для жінок, які почали ходити до нашої церкви. Зустріч відвідали і переселенки, і місцеві. Тема була: «Ти не одна». Мали спілкування в гарній атмосфері, рукоділля, смаколики, подарунки. Жінкам дуже сподобалося, вони дякували за цей час.

Провели Карпатах 5-денний ретрит для 50 осіб — це і члени церкви і невоцерковлені люди. Назва заходу: «Спорядження святих на діло Господнє». Це був чудовий відпочинок, перезавантажен-

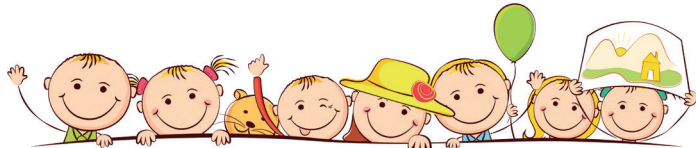
ня, спілкування з Богом та можливість ближче познайомитися з новими людьми.

У Чернівцях проводимо євангелізацію в орендованому приміщенні, а також на вулиці, збираємо домашні групи, видаємо продуктові набори тим, хто потребує. Також їздимо благовістити в село, де ми жили раніше. Відвідуємо будинок для літніх людей — там є і молоді люди з інвалідністю, багато переселенців, яких вивезли з подібних закладів на сході. Також продовжуємо їздити служити на Донбас.

Олександр РУДЕНКО

Димчача сторінка

НАРОДИТИСЯ ВДРУГЕ

На занятті в недільній школі Люба уважно слухала вчительку. Пані Олена пояснювала правила гри, у яку вони зараз будуть бавитися.

— Тарас буде «цим» перший, — пояснювала пані Олена, — він зобразить будь-яку тварину. Перший, хто вгадає, що це за тварина, буде наступним «цим» і зможе вибрати тварину, яку буде зображати. Починай, Тарасе, — сказала вчителька.

Тарас став навколiшки, зробив кілька кроків і загавкав.

— Ти пес! — закричав Петрик. Тарас кивнув і повернувся на своє місце.

Петрик хвилинку подумав. Потім ліг на живіт і став плазувати по підлозі.

— Може, ти хробак?! — запитав хтось.

— Ні, — похитав головою Петро. Він рухався далі, декілька разів висуваючи язика.

— Змія! — здогадалася одна з дівчаток, і тепер була її черга когось зображати.

Гра тривала, аж нарешті настала черга пані Олени. Діти уважно дивилися. Вона скала руки й нахи-

лила голову.

— Може, ви богомол? — припустив Тарас.

Пані Олена похитала головою.

— Я дам вам ключ, — сказала вона, — це людина, але ким я намагаюся бути?

Вона взяла Біблію, вдала, що читає її. Потім сіла на стілець і зробила вигляд, що щось слухає. Потім вона показала, ніби розгортає книгу, а потім відкривала й закривала рот, але звуків не було чути.

— Вона співає, — прошепотів хтось, і пані Олена кивнула головою.

Вчителька знову зробила ви-

гляд, що когось слухає.

— Вона в церкві, — прошепотім хтось інший, і вчителька знову кивнула.

Несподівано Лариса здогадалася:

— Я думаю, що ви зображаєте християнина!

— Правильно! — погодилася пані Олена. — Наш урок уже закінчується. Але перед тим, як ви підете, хочу, щоб ви подумали ось про що: вдавати когось — це не значить бути кимось. Ти не можеш бути собакою, якщо не народжений у сім'ї собак. І ти не можеш бути християнином, поки не народишся в Божій сім'ї. І це не сім'я, де тато з мамою або інші її члени вірять у Бога та є Божими дітьми. Ісус каже, що кожен особисто мусить «народитися вдруге», прийнявши Ісуса як Спасителя.

Що думаєш ти?

Чи ти «народився вдруге»? Насправді ти можеш діяти так, як християнин, але не бути ним, якщо не довіряєш Христові й не «народився» у Його сім'ї. Тому якщо ти вдаєш із себе християнина, перестань це робити й прийми Бога сьогодні.

СПРАВДІ ПОРОЖНЬО

— Мамо, чи зможу я зробити лимонад? — запитала Ярина.

— Сумніваюся, — передражнив її брат Орест, — це вимагає особливого таланту.

— Перестань, — огризнулася Ярина, — можу я приготувати лимонад, мамо?

— Звісно, можеш і зможеш, — розсміялася мама. — Я саме купила декілька пакетиків фруктового напою. Треба лише додати води й добре розмішати.

Ярина витягла з шафи коробку з фруктовими напоями.

— Візьмімо лимонний, — попросив Орест, — мій улюблений.

Ярина скорчила гримасу братові, але витягнула з коробки пакетик, на якому був намальований великий лимон. Вона вже хотіла його відкрити, але несподівано зупинилася й стала уважно його розглядати. Згодом дістала з коробки ще один

пакет, щоб їх порівняти.

— Я був правий, — оголосив Орест, — ти не зможеш зробити лимонад навіть із пакетика.

Але Ярина не звернула уваги на нього.

— Мамо! — покликала вона. — Здається, один пакетик порожній.

— Ого, то відкріймо його й гляньмо, — запропонував Орест.

— Ні, зачекайте, — сказала мама. Вона взяла пакет і уважно

його оглянула. — Твоя правда, Ярино, він порожній, — сказала мама, — але не рвіть його. Я використаю його як приклад у недільній школі.

— Як приклад? — запитала Яринка. — Який приклад?

— Це нагадало мені людей, які вважають себе християнами, — пояснила мама. — І вони чудово виглядають зовні, як і оцей пакетик. Вони ходять до церкви, привітні й красиві, вони моляться, але не мають справжніх стосунків із Богом, а тому й лишаються порожніми.

— Це як яскрава обгортка цього порожнього пакета, — додав Орест.

Мама кивнула головою.

— Але Господа не обдурити. Бог читає серце кожного та знає, хто з нас справді довіряє Христові як Спасителеві. А ті, хто не вірить у серці своєму, є справді порожніми.

Димчача сторінка

Завдання

Знайди вказаний текст у Біблії. Встав пропущене слово. Із цих слів склади Золотий вірш, який допоможе тобі зрозуміти, чи ти є Божою дитиною, чи ні.

1. «_____ , хто робить переступ та не пробуває в науці Христовій, той Бога не має» (2Ів.1:9).
2. «Коли _____ не родиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже» (Ів.3:5).
3. «Він тілом Своїм Сам підніс гріхи наші на дерево, щоб ми вмерли для гріхів та для _____ жили» (1Петр.2:24).
4. «Отож, хто знає, як чинити добро, та _____ , той має гріх!» (Як.4:17).
5. «І хто свого хреста не несе, і не йде вслід за Мною, _____ може бути учнем Моїм!» (Лк.14:27).
6. «Кожен, хто родився _____ , не чинить гріха...» (1Ів.3:9).
7. «Приймайте тому один одного, _____ Христос прийняв нас до Божої слави» (Рим.15:7).
8. «Бо достойний не _____ , _____ сам себе хвалить, але кого хвалить Господь!» (2Кор.10:18).
9. «Хто говорить, що він пробуває у світлі, та ненавидить _____ , той у темряві досі.» (1Ів.2:9).
10. «Хто _____ , той Бога не пізнав, бо Бог є любов!» (1Ів.4:8).

Цим пізнаються діти Божі та діти дияволові:

_____ (1), _____ (2) _____ (3)
_____ (4), _____ (5) _____ (6), _____ (7), _____ (8) _____ (9) _____ (10)!

Розшифруй

Писання каже, що в останні часи будуть люди, які мають вигляд як християни, але насправді не знають Божої істини й не довіряють Христу. А що про це пише апостол Павло в Посланні до Тимофія, ви зможете прочитати, коли розшифруєте текст. Підказка: скористайтеся абеткою!

10,18,1,14 9,7 23,11, 30,10
19,22,23,1,18,18,12,17,11 6,18,33,11
18,1,22,23,1,18,24,23,31 23,33,9,15,12
28,1,22,11. 2,24,6,24,23,31 2,19 16,33,6,11
23,19,6,12 22,1,17,19,16,32,2,18,12,
4,21,19,29,10,16,32,2,18,12, 10,1,21,19,21
,24,17,12,16,12, 4,19,21,6,12, 2,19,4,19,1
0,18,7,3,1,9,18,11,15,11, 2,1,23,33,15,1,17
18,7,22,16,24,26,18,33,18,12...
3,19,18,11 17,1,32,23,33 3,11,4,16,33,6
2,16,1,4,19,28,7,22,23,33, 1,16,7 22,11,16,11
14,19,4,10 3,12,6,21,7,15,16,11,22,33.
3,12,6,3,7,21,23,1,14,22,31 3,12,6
23,1,15,11,26!

Над сторінкою працювала Ольга Міцевська

Приготуй

Для приготування найпростішого, але ідеального лимонаду потрібно:

- 4-5 лимонів (залежно від їхнього розміру),
- 1 літр води (можна слабогазованої),
- 3-4 столові ложки цукру (або за смаком),
- Лід і трохи м'яти для свіжості.

Спочатку ретельно помийте лимони і зніміть трохи цедри – це додасть напою насиченого аромату. Вичавіть сік, процідіть його, щоб не залишилося кісточок, і змішайте з цукром. Потім поступово додавайте воду, добре розмішуючи, поки цукор повністю не розчиниться. Додайте лід і трохи м'яти, залиште в холодильнику на 30 хвилин – і все! Ваш ідеальний домашній лимонад готовий.

ХРИСТИЯНИН І ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ

Ми мусимо навчитися розбиратися в ШІ і користуватися ним. ШІ — це інструмент. Інструмент потужний. Злі люди його використовують для зла, добрі — для добра. Наше ігнорування ШІ — це програш у перспективі, у якості роботи, у якості освіти. ШІ — не панацея. Але він уже змінює цілі галузі.

Стояти осторонь від нього сьогодні — це не гріх. Утім забороняти його — це те саме, що забороняти дітям користуватися електрикою. Вона небезпечна, якщо не дотримуватися правил, але разом із тим підвищує коефіцієнт корисної дії роботи людини в сотні разів. Не користуватися електрикою — не гріх, але для чого? Так само і з ШІ.

Хороша техніка безпеки,

тверда біблійна позиція — і цей інструмент допоможе нам робити більше добра.

Але тут криються й певні небезпеки. Під час особистої кризи Тетяна Лукинюк, очільниця Google в Україні, зіткнулася з парадоксом: AI-асистент (штучний інтелект), із її слів, надав кращу підтримку, ніж її чоловік та психолог.

Підтримка — це базова людська потреба. Ми прагнемо щирої уваги та справжньої емпатії від інших, особливо від найрідніших. Ця потреба стає критичною саме тепер, коли нас, як народ, намагаються знищити фізично.

У цьому всьому вирі, де смерть, біль та криза або ди-хають у обличчя, або ж зовсім поряд, лиш глибокі стосунки з Богом дають сили встояти й не зневіритися, не зійти з розуму.

Жоден AI-асистент не замінить молитви.

На наших очах руйнують-ся інституційні спільноти, але церква як спільнота існувати-ме вічно.

Час дуже швидких змін, час криз, болю та втрат, час, де емоційно, духовно та фізично хворих більше, ніж достатньо — це час, коли немає більш цінного та жаданого, аніж сер-дечний мир. Єдине джерело цього миру — віра у воскрес-лого Христа.

Нам, християнам, не варто боятися ШІ, нам вартує вчи-тися його використовувати, особливо там, де він заби-рає рутину. Але не довіряймо йому найціннішого — власної душі.

Як писав один пастор, ШІ не несе відповідальності за вашу душеопіку, він лише реа-гує на проблему, але ніколи не перебуває в проактивній по-зиції, щоб запобігти, щоб збу-дувати. ШІ ніколи не критикує, хоча люди інколи потребують критики.

Будьте обережними з ШІ як з душеопікуном чи психоло-гом, краще інвестуйте свій час в побудову здорових стосунків із рідними та з Богом, що най-головніше.

P.S. На фото я з Кальві-ном п'ємо каву. Світлина згенеровано ШІ.
Юрій ПРИТИКА

ОСІННІЙ РЕКВІЄМ

Маєстро час на скрипці сонця древній
Землі печальний реквієм заграє.
Усі колись ми будемо смиренні
На берегах осінніх переправ.

Нас Наречений на весілля кличе,
І царський стіл накритий званих жде.
А білий Ангел в книгу Вічну пише
Про всіх, хто в Отчий дім колись ввійде.

Планета стрімко плине по орбіті...
Хвороби, голод, війни косять люд.
Уже палає у вогні пів світу —
Потопи, катастрофи там і тут.

Це осінь світу... Зріє людства нива.
Вже йдуть з серпами Ангели-женці.
Яким же буде те останнє жниво,
Побачимо усі наприкінці.

О Господи, відкрий людині розум,
Спаси, як головошку із вогню,
Бо буде марно потім лити сльози,
Як Церкву ввись підхопиш Ти Свою.

А хтось ось тут залишиться до часу,
Де князь п'їтьми збирає свій шабаш,
Щоб випити страждань криваву чашу...
Дай людям покаяння, Отче наш!

Галина ГУНЧЕНКО

КРОСВОРД

По вертикалі:

1. Купальня в Єрусалимі. 2. Син Сима. 3. Він утік у Таршіш. 4. Суддя Ізраїлю. 7. Внук Веніаміна. 8. Головний міністр Ахашвероша. 10. Внук Соломона. 14. Місто (4М.33:20). 15. Один із чотирьох судів Бога над землею. 18. Місто, у якому Павло говорив слово до ефеських служителів. 19. Потік навпроти Йордану, де був Ілля під час голоду. 21. Над скинією вдень була... 23. Місто Іссахара, віддане левітам. 24. Суддя Ізраїлю. 27. Филистимське місто. 28. Місто, у якому Ісус воскресив сина вдови.

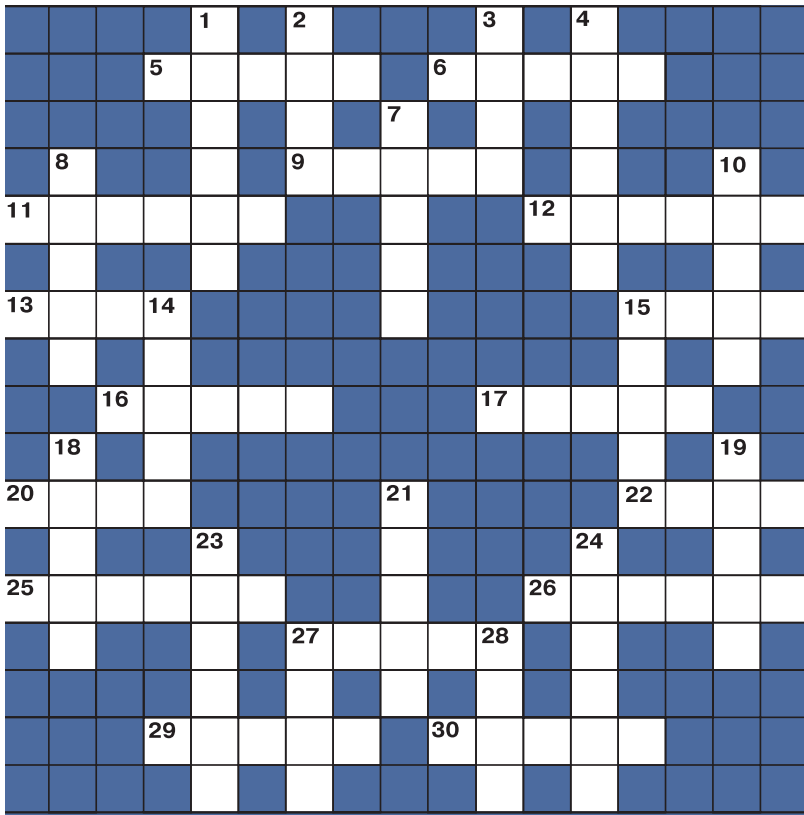
По горизонталі:

5. Міра землі, приблизно одна верста. 6. Ковчег зроблений з дерева... 9. Дочка Целофхада. 11. Річка Дамаска. 12. Вулиця в Дамаску, де був Савл у домі Юди. 13. Перший цар Ізраїлю. 15. Єгипетська кара. 16. Місто поблизу Вефіля. 17. Під нього Рахіль сховала божків. 20. Дочка Якова. 22. Провідник пастухів Саула. 25. Суддя Ізраїля. 26. Місто, у яке втік Іона. 27. Брат Мойсея. 29. Гора в Галілеї, за сім миль від Назарета. 30. Гора, де Бог дав Закон.

Відповіді на кросворд, розміщений у №8 (серпень), 2025 р.

По вертикалі: 1. Коринт. 2. Доег. 3. Егуд. 4. Дотаїн. 7. Алфей. 8. Завій. 10. Нахон. 14. Амін. 15. Хулда. 18. Вітер. 19. Ласея. 21. Еміма. 23. Полова. 24. Тамара. 27. Лєон. 28. Хома.

По горизонталі: 5. Порох. 6. Еглон. 9. Голод. 11. Сарана. 12. Гілгал. 13. Віра. 15. Хіос. 16. Пітом. 17. Сілла. 20. Мідь. 22. Агав. 25. Кедрон. 26. Кармел. 27. Ламех. 29. Авдон. 30. Хмари.

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно
Пожертви на газету надсилайте: Релігійна організація «Християнська місія «Голос надії»
Розрахунковий номер: UA653052990000026008020806717,
в Приватбанку м. Луцька. Код 13359754,
або на картковий номер: 4246 0010 0967 0211
з поміткою: «Пожертвування»
Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються
Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються
При передруку матеріалів посилання на газету
«ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове

Виходить щомісяця

Засновники: РО Християнська місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
обласна Пресвітерська рада церков ХВЄП Волині.
Тираж: 4500 примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.
Редактор: Юрій ТРОЦЬ
Адреса: вул. Княгині Ольги, 14а, м. Луцьк, Україна, 43024
Телефон: +380675966118
E-mail: golosnadiyi@gmail.com
www.voice.org.ua

Віддруковано: видавництво «А-Прінт», м. Тернопіль, тел. (0352)-52-27-37, http://a-print.com.ua
Замовлення № 1555